DET KONGELIGE
UTENRIKSDEPARTEMENT

Prop. 82 S

(2013–2014)

Proposisjon til Stortinget (forslag til stortingsvedtak)

Samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering

Tilråding fra Utenriksdepartementet 9. mai 2014, godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Solberg)

1 Innledning

EØS-komiteen vedtok ved beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 å endre EØS-avtalen vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering) ved å innlemme europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering.

Forordning (EU) nr. 1025/2012 viderefører det eksisterende europeiske standardiseringssystemet, oppdaterer det rettslige grunnlaget for europeisk standardisering og danner grunnlag for at standardisering kan benyttes på flere områder enn i dag. Blant annet inneholder den regler om standarder for tjenester, bedre involvering av små og mellomstore bedrifter og andre samfunnsaktører i standardiseringsarbeidet, og regler som skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Gjennomføring av forordningen krever lovendring. Stortingets samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning er derfor nødvendig i medhold av Grunnloven § 26, annet ledd.

EØS-komiteens beslutning og forordning (EU) nr. 1025/2012 i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

2 Generelt om rettsakten

Standarder definerer tekniske krav eller kvalitetskrav som eksisterende eller fremtidige produkter, produksjonsprosesser eller tjenester kan være i samsvar med. Standardisering er av stor betydning for harmonisering av tekniske krav til varer i EØS og bidrar på den måten til å fjerne tekniske handelshindringer i det indre marked. Når krav som berører helse-, miljø- og sikkerhetsaspekter ved en vare nedfelles i direktiver eller forordninger, spesifiseres ofte de tekniske kravene i standarder. Standarder som er utarbeidet på bakgrunn av rettsakter som harmoniserer tekniske krav til varer, omtales som harmoniserte standarder. De blir utarbeidet av europeiske standardiseringsorganisasjoner på oppdrag fra EU og EFTA-statene.

Europakommisjonen gjennomgikk i perioden 2008–2010 det europeiske standardiseringssystemet. Gjennomgangen munnet ut i en strategi for europeisk standardisering (KOM (2011) 311) og et forslag til forordning om europeisk standardisering. Forordningen ble vedtatt 25. oktober 2012, (EU) nr. 1025/2012 med virkning i EU-medlemsstatene fra 1. januar 2013.

Europeisk standardisering omfattes av en særskilt rettslig ramme som består av tre ulike rettsakter:

- europaparlaments- og rådsdirektiv nr. 98/34/EF om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter
- rådsbeslutning nr. 87/95/EØF om standardisering på området informasjonsteknologi og telekommunikasjon
- europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF om finansiering av europeisk standardisering.

Direktiv nr. 98/34/EF og beslutning nr. 87/95/EØF er innlemmet i EØS-avtalen. Gjennom forordning (EU) nr. 1025/2012 samles det rettslige grunnlaget for europeisk standardisering i én rettsakt.

Europeisk standardisering organiseres av Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN), Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) og Det europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon (ETSI), og bygger på de prinsippene som Verdens handelsorganisasjon (WTO) har anerkjent innen standardisering – sammenheng, innsyn, åpenhet, enighet, frivillig anvendelse, uavhengighet fra særinteresser og effektivitet.

De enkelte standarder utarbeides innenfor standardiseringsorganisasjonene i komitéer på nasjonalt og europeisk nivå. Komitéene er åpne for deltakelse fra offentlige myndigheter, private bedrifter og organisasjoner. I Norge er det tre standardiseringsorganer som i henhold til EØS-avtalen vedlegg II er å regne som nasjonale standardiseringsorganer. Dette er Standard Norge, Norsk Elektroteknisk Komité (NEK) og Post- og teletilsynet (PT). Disse standardiseringsorganene er medlemmer i CEN, CENELEC og ETSI. Som medlemmer av disse europeiske standardiseringsorganene er nasjonale standardiseringsorganer forpliktet til å implementere alle europeiske standarder og fastsette dem som nasjonale standarder.

Forordningen utvider det europeiske standardiseringssystemet til også å omfatte standarder for tjenester. Tjenester er et område hvor fordelene med et felles europeisk marked er utnyttet i langt mindre grad enn hva som er tilfelle for varer. Standarder for tjenester utvikles hovedsakelig på nasjonalt nivå. En utbredelse av nasjonale standarder vil kunne skape hindringer for flyten av tjenester i det indre marked ved at næringsdrivende må forholde seg til et stadig økende antall ulike nasjonale standarder.

Forordningen inneholder bestemmelser om årlige arbeidsprogram for Europakommisjonen som skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og de europeiske standardiseringsorganisasjonene. En tidlig dialog med berørte parter under utarbeidelsen av programmene vil også være en måte å sikre bedre kvalitet på standardiseringsmandater.

3 Nærmere om innholdet i forordningen

Forordning (EU) nr. 1025/2012 regulerer samarbeidet mellom de europeiske standardiseringsorganisasjonene, nasjonale standardiseringsorganisasjoner, EØS-statene og Europakommisjonen, jf. forordningens artikkel 1.

Forordningen erstatter regler om standardisering i europaparlaments- og rådsdirektiv nr. 98/34/EF, samt mindre bestemmelser i flere andre direktiver og opphever rådsbeslutning nr. 87/95/EØF og europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF om finansiering av europeisk standardisering.

I fortalen til forordningen fremgår det at den rettslige rammen bør forenkles og tilpasses for å være i samsvar med utviklingen og framtidige utfordringer innenfor standardisering. Dette gjelder særlig utviklingen av standarder for tjenester og andre standardiseringspublikasjoner enn formelle standarder. Videre fremgår det av fortalen at for å sikre at standarder og standardisering skal være effektive politiske redskaper for Unionen, er det nødvendig å ha en virkningsfull og økonomisk levedyktig standardiseringsordning med en fleksibel og åpen plattform for å oppnå enighet mellom alle deltakerne.

Forordningen består av fire hovedelementer:

Tjenestestandarder

Forordningen utvider det europeiske standardiseringssystemet til også å omfatte standarder for tjenester. I fortalen vises det blant annet til at direktiv nr. 98/34/EF ikke gjelder for standarder for tjenester og at det blir stadig mindre relevant å skille mellom tjenester og produkter i det indre marked. Mange standarder for produkter har en tjenestebestanddel, mens standarder for tjenester ofte delvis gjelder produkter.

Bedre involvering av små og mellomstore bedrifter og andre samfunnsaktører i standardiseringsarbeidet

Forordningen kapittel II handler om innsyn og berørte parters deltakelse. Artikkel 3 inneholder

regler om at hver europeisk standardiseringsorganisasjon og hvert nasjonale standardiseringsorgan skal fastsette et arbeidsprogram. Dette skal inneholde opplysninger om de standarder og standardiseringspublikasjoner som er under utarbeiding, skal utarbeides eller endres, eller som er vedtatt i perioden for foregående arbeidsprogram. Artikkel 5 fastslår at de europeiske standardiseringsorganisasjonene skal legge til rette for passende representasjon fra små og mellomstore bedrifter (SMB), forbrukerorganisasjoner, miljøorganisasjoner og arbeidslivets parter ved utviklingen av europeiske standarder og europeiske standardiseringsprodukter. Forordningen artikkel 6 nr. 1 fastsetter at de nasjonale standardiseringsorganisasjonene skal legge til rette for SMBenes tilgang til standarder og utviklingen av standarder, og lister opp flere eksempler på tiltak som kan gjennomføres. Artikkel 6 nr. 3 pålegger de nasjonale standardiseringsorganisasjonene å sende inn årlige rapporter om dette til de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

I henhold til artikkel 7 skal medlemsstatene oppmuntre offentlige myndigheter, inkludert markedstilsynsmyndigheter, til å delta i standardiseringsaktiviteter på nasjonalt nivå knyttet til standarder som utformes på oppdrag fra Europakommisjonen.

Reduksjon av tiden det tar å utvikle en standard (kapittel III)

Europakommisjonen skal utforme årlige arbeidsprogrammer for europeisk standardisering som skal vise hvilke europeiske standarder og europeiske standardiseringsprodukter de europeiske standardiseringsorganisasjonene vil anmodes om å utvikle, jf. artikkel 8 i forordningen. Arbeidsprogrammet skal effektivisere samarbeidet mellom Europakommisjonen og de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Flere av rettsaktene som harmoniserer vilkårene for markedsføring av varer i EØS inneholder bestemmelser om fremgangsmåte dersom en EØS-stat mener at en harmonisert standard ikke oppfyller kravene i den aktuelle rettsakten. Artikkel 11 i forordningen skal strømlinjeforme prosessen med innvendinger til harmoniserte standarder, og erstatter tilsvarende bestemmelser i ti eksisterende rettsakter, jf. artikkel 26. Artikkel 11 gjelder kun for områder som ikke omfattes av andre rettsakter som inneholder bestemmelser om fremgangsmåte ved innvendinger til harmoniserte standarder, jf. artikkel 28 annet ledd. I artikkel 12 er det tatt inn bestemmelser om at Kommisjonen skal opprette et meldingssystem for alle berørte parter før den vedtar Unionens årlige arbeidsprogram, anmodninger om standardisering og beslutninger om fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området.

Bruk av tekniske spesifikasjoner på IKT-området utviklet av globale fora og konsortier (kapittel IV)

Informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) er et område hvor mange tekniske spesifikasjoner ikke er utviklet av de tradisjonelle standardiseringsorganisasjonene, men av globale fora og konsortier. I offentlige anskaffelser som omfattes av direktiv nr. 2004/18/EF er det i dag bare unntaksvis mulig å henvise til slike standarder. Forordningen etablerer et system for anerkjennelse av de mest relevante tekniske spesifikasjonene på IKT-området som er utviklet av globale fora og konsortier, til bruk i forbindelse med offentlige anskaffelser, jf. artikkel 13 og 14. Slike tekniske spesifikasjoner må oppfylle kriterier oppstilt i forordningens vedlegg II.

Forordningen kapittel V regulerer EUs finansiering av ulike aktiviteter knyttet til standardisering. Bestemmelsene er rettet mot organene i EU og innebærer ikke rettslige forpliktelser for EØS/EFTA-statene. Kapittel VI inneholder bestemmelser om myndighet til å foreta endringer i forordningens vedlegg og rapporteringsplikter for de europeiske standardiseringsorganisasjonene, mens kapittel VII gir regler om oppdateringer i gjeldende rettsakter og ikrafttredelse.

4 EØS-komiteens beslutning

EØS-komiteen har besluttet å endre EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering). EØS-komiteens beslutning inneholder en innledning og fire artikler.

I *innledningen* blir det vist til at EØS-avtalen, og særlig artikkel 98, gjør det mulig å endre vedleggene i avtalen gjennom beslutning i EØS-komiteen.

Artikkel 1 fastsetter at europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 skal innlemmes i EØS-avtalens vedlegg II.

Artikkel 2 fastsetter at teksten til forordning (EU) nr. 1025/2012 på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende, skal gis gyldighet.

Artikkel 3 fastsetter at beslutningen trer i kraft 15. februar 2014, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1.

Artikkel 4 slår fast at beslutningen i EØS-komiteen skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende.

5 Forholdet til norsk rett

Prosessen med å utarbeide standarder er ikke lovregulert i Norge. Imidlertid er bruk av standarder regulert på flere områder. Det foreligger ikke hjemmel i gjeldende rett for å gjennomføre forordning (EU) nr. 1025/2012.

Det følger av EØS-avtalen artikkel 7 bokstav a) at en EØS-relevant forordning skal gjøres til del av den interne rettsorden «som sådan». Nærings- og fiskeridepartementet vil fremme forslag om lovvedtak om gjennomføring ved inkorporasjon. Det vil bli foreslått å endre lov 17. desember 2004 nr. 101 om europeisk meldeplikt for tekniske regler (EØS-høringsloven), slik at departementet får hjemmel til å fastsette en forskrift som gjennomfører forordningen.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Norge deltar allerede i det europeiske standardiseringssystemet, og de norske standardiseringsorganisasjonene mottar statlige tilskudd. Forordningen innebærer en videreføring av det eksisterende europeiske standardiseringssystemet. Innlemmelse og gjennomføring av forordningen ventes ikke å ha vesentlige økonomiske eller administrative konsekvenser. Eventuelle økte utgifter knyttet til plikter i forordningen vil kunne dekkes innenfor fagansvarlige departementers gjeldende rammer.

7 Konklusjon og tilråding

Standarder er viktige for å sikre at produkter og produksjonsprosesser har tilsiktet kvalitet og egenskaper i samsvar med krav fra marked og myndigheter. Tilretteleggelse for bruk av standarder i ulike deler av samfunnet er en del av næringspolitikken og bidrar til mer effektiv utnyttelse av samfunnets ressurser. Standarder er et kollektivt gode som mange aktører kan nyttiggjøre seg. Markedet vil ikke nødvendigvis av seg selv frambringe det sett av standarder som er ønskelig for samfunnet som helhet.

Europeisk standardisering er viktig for harmonisering av tekniske krav til varer i EØS og har hatt stor betydning for det indre marked. Felles standarder på EØS-området letter handelen med varer og tjenester. Forordningen kan bidra til å takle fremtidige utfordringer på området.

Ettersom standarder brukes på mange områder, er det også viktig at ulike aktørers kunnskap og behov reflekteres når nye standarder utvikles og at standardene i størst mulig grad er i samsvar med norske interesser.

Det er viktig at utvikling og bruk av standarder fremmer norsk næringslivs interesser, ikke minst for små og mellomstore bedrifter. Forordningens bestemmelser om bedre involvering av små og mellomstore bedrifter i standardiseringsprosessene er positive. Gjennomgangen av det europeiske standardiseringssystemet som ble utført i 2008–2010, viste at det er behov for dette. Etter hvert som standarder benyttes på stadig flere områder, er det behov for god involvering av organisasjoner som representerer ulike interesser, som for eksempel forbrukere, miljøorganisasjoner og arbeidslivets parter.

Økt bruk av europeiske standarder for tjenester kan styrke den europeiske tjenestesektoren og gjøre den mer innovativ og konkurransedyktig ved at tjenesters kompatibilitet og kvalitet blir bedre. Videre er det av stor betydning for europeiske bedrifters konkurranseevne at det europeiske standardiseringssystemet er tilpasset den teknologiske utviklingen. Det er ønskelig at tiden det tar å utvikle en europeisk standard reduseres.

Nærings- og fiskeridepartementet tilrår godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering. Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering.

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering

I

Stortinget samtykker i godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. februar 2014 om innlemmelse i EØS-avtalen av forordning (EU) nr. 1025/2012 om europeisk standardisering.

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr. 9/2014 av 14. mars 2014 om endring av EØS-avtalens vedlegg II (Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt EØS-avtalen, særlig artikkel 98,

og på følgende bakgrunn:

1. Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering og om endring av rådsdirektiv 89/686/EØF og 93/15/EØF samt europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om oppheving av rådsvedtak 87/95/EØF og europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF[1] skal innlemmes i EØS-avtalen.
2. Forordning (EU) nr. 1025/2012 opphever rådsvedtak 87/95/EØF[2], som er innlemmet i EØS-avtalen og følgelig skal oppheves i EØS-avtalen.
3. EØS-avtalens vedlegg II bør derfor endres –

TRUFFET DENNE BESLUTNING:

Artikkel 1

I EØS-avtalens vedlegg II gjøres følgende endringer:

1. I kapittel III nr. 5 (europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

   «– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

2. I kapittel VIII nr. 6 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/105/EF) og 6a (europaparlaments- og rådsdirektiv 97/23/EF) tilføyes følgende:

   «, endret ved:
   – **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

3. I kapittel IX nr. 27 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/23/EF) tilføyes følgende:

   «, endret ved:
   – **32012 R 1025:** Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

4. I kapittel IX nr. 27b (europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/22/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

   «– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

5. I kapittel X nr. 7a (europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF) tilføyes følgende:

   «, endret ved:
   – **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

6. I kapittel XVIII oppheves teksten i nr. 2 (rådsvedtak 87/95/EØF).
7. I kapittel XIX nr. 1 (europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

   «– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

---

1 EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12.

2 EFT L 36 av 7.2.1987, s. 31.

8. I kapittel XIX etter nr. 1 (europaparlaments- og rådsdirektiv 98/94/EF) skal nytt nr. 2 lyde:

«2. **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering og om endring av rådsdirektiv 89/686/EØF og 93/15/EØF samt europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om oppheving av rådsvedtak 87/95/EØF og europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).

Forordningens bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:

I artikkel 2 nr. 7 skal 'artikkel 57 TEUV' erstattes med 'artikkel 37 i EØS-avtalen'.»

9. I kapittel XXII nr. 1 (rådsdirektiv 89/686/EØF) skal nytt strekpunkt lyde:

«– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

10. I kapittel XXIX nr. 1 (rådsdirektiv 93/15/EØF) og nr. 4 (europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/23/EF) tilføyes følgende:

«, endret ved:
– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

11. I kapittel XXXI nr. 1 (europaparlaments- og rådsdirektiv 94/25/EF) skal nytt strekpunkt lyde:

«– **32012 R 1025**: Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 (EUT L 316 av 14.11.2012, s. 12).»

Artikkel 2

Teksten til forordning (EU) nr. 1025/2012 på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 15. februar 2014, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter EØS-avtalens artikkel 103 nr. 1[3].

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 14. februar 2014.
For EØS-komiteen
Gianluca Grippa
Formann

[3] Ingen forfatningsrettslige krav angitt.

Vedlegg 2

Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1025/2012 av 25. oktober 2012 om europeisk standardisering og om endring av rådsdirektiv 89/686/EØF og 93/15/EØF samt europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om oppheving av rådsvedtak 87/95/EØF og europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF

Europaparlamentet og rådet for den europeiske union har –

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité[1],

etter den ordinære regelverksprosessen[2] og

ut fra følgende betraktninger:

1) Det viktigste målet med standardisering er å fastsette frivillige tekniske spesifikasjoner eller kvalitetsspesifikasjoner som nåværende eller framtidige produkter, produksjonsprosesser eller tjenester kan være i samsvar med. Standardisering kan gjelde ulike aspekter, som for eksempel standardisering av forskjellige kvaliteter eller størrelser for et bestemt produkt, eller tekniske spesifikasjoner på produkt- eller tjenestemarkeder der kompatibilitet og samvirkingsevne med andre produkter eller systemer er vesentlige.
2) Europeisk standardisering organiseres av og for de berørte partene på grunnlag av nasjonal representasjon (Den europeiske standardiseringsorganisasjon (CEN) og Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering (CENELEC) og direkte deltaking (Det europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon (ETSI)), og bygger på de prinsippene som Verdens handelsorganisasjon (WTO) har anerkjent innen standardisering, det vil si sammenheng, innsyn, åpenhet, enighet, frivillig anvendelse, uavhengighet fra særinteresser, og effektivitet (nedenfor kalt grunnprinsippene). I henhold til grunnprinsippene er det viktig at alle relevante berørte parter, herunder offentlige myndigheter og små og mellomstore bedrifter («SMB»), på en hensiktsmessig måte trekkes inn i det nasjonale og europeiske standardiseringsarbeidet. Nasjonale standardiseringsorganer bør også oppmuntre til og legge til rette for de berørte partenes deltaking.
3) Europeisk standardisering bidrar dessuten til å forbedre foretakenes konkurranseevne ved å fremme særlig fritt varebytte og fri bevegelighet for tjenester, samvirkingsevne mellom nett, kommunikasjonsmidler, teknologisk utvikling og nyskaping. Europeisk standardisering styrker europeisk næringslivs samlede konkurranseevne, særlig når den fastsettes i samarbeid med de internasjonale standardiseringsorganene, det vil si Den internasjonale standardiseringsorganisasjon (ISO), Den internasjonale elektrotekniske standardiseringsorganisasjon (IEC) og Den internasjonale teleunion (ITU). Standarder har betydelige positive økonomiske virkninger, for eksempel ved at de fremmer det økonomiske utbyttet på det indre marked og utviklingen av nye og bedre produkter eller markeder samt bedre forsyningsvilkår. Stan-

---

1 EUT C 376 av 22.12.2011, s. 69.

2 Europaparlamentets holdning av 11. september 2012 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og Rådets beslutning av 4. oktober 2012.

darder øker vanligvis konkurransen og senker produksjons- og salgskostnadene og gavner dermed økonomien som helhet, og forbrukerne i særdeleshet. Standarder kan opprettholde og forbedre kvaliteten, gi opplysninger og sikre samvirkingsevne og kompatibilitet, og dermed øke sikkerheten og verdien for forbrukerne.

4) Europeiske standarder vedtas av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, det vil si CEN, CENELEC og ETSI.

5) Europeiske standarder spiller en svært viktig rolle i det indre marked, for eksempel ved bruk av harmoniserte standarder ved formodning om samsvar for produkter som skal gjøres tilgjengelig på markedet, med de vesentlige kravene til disse produktene som er fastsatt i Unionens relevante harmoniseringsregelverk. Disse kravene bør være nøyaktig fastsatt for å unngå misforståelser hos europeiske standardiseringsorganisasjoner.

6) Standardisering spiller en stadig viktigere rolle i internasjonal handel og for åpning av markeder. Unionen bør bestrebe seg på å fremme samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og internasjonale standardiseringsorganer. Unionen bør også fremme tosidige metoder med tredjestater for å samordne standardiseringsarbeidet og fremme europeiske standarder, for eksempel i forbindelse med forhandling av avtaler eller ved utsending av standardiseringssakkyndige til tredjestater. Videre bør Unionen oppmuntre til kontakt mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og private fora og konsortier, samtidig som den europeiske standardiseringens forrang opprettholdes.

7) Europeisk standardisering omfattes av en særskilt rettslig ramme som består av tre ulike rettsakter, nemlig europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF av 22. juni 1998 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter samt regler for informasjonssamfunnstjenester[3], europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1673/2006/EF av 24. oktober 2006 om finansiering av europeisk standardisering[4] og rådsvedtak 87/95/EØF av 22. desember 1986 om standardisering på sektorene informasjonsteknologi og telekommunikasjon[5]. Den nåværende rettslige rammen er imidlertid ikke lenger ajourført med den utviklingen som har funnet sted innen europeisk standardisering de seneste tiårene. Den nåværende rettslige rammen bør derfor forenkles og tilpasses for å dekke nye aspekter ved standardisering som avspeiler den seneste utviklingen og framtidige utfordringer innen europeisk standardisering. Dette gjelder særlig den tiltakende utviklingen av standarder for tjenester og utviklingen av andre standardiseringspublikasjoner enn formelle standarder.

8) Både europaparlamentsresolusjon av 21. oktober 2010 om framtiden for europeisk standardisering[6] og rapporten fra ekspertgruppen for revisjon av den europeiske standardiseringsordningen (Express) av februar 2010 med tittelen «Standardization for a competitive and innovative Europe: a vision for 2020», inneholder en rekke viktige strategiske anbefalinger for revisjonen av den europeiske standardiseringsordningen.

9) For å sikre at standarder og standardisering skal være effektive politiske redskaper for Unionen, er det nødvendig å ha en virkningsfull og effektiv standardiseringsordning som gir en fleksibel og åpen plattform for å oppnå enighet mellom alle deltakerne, og som er økonomisk levedyktig.

10) I europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/123/EF av 12. desember 2006 om tjenester i det indre marked[7] fastsettes alminnelige bestemmelser som skal legge til rette for utøvelsen av etableringsadgangen for tjenesteytere og den frie bevegelighet for tjenester, samtidig som det opprettholdes en høy kvalitet på tjenestene. Det forplikter medlemsstatene til i samarbeid med Kommisjonen å oppmuntre til utvikling av frivillige europeiske standarder for å gjøre tjenester som ytes av tjenesteytere i ulike medlemsstater, framlegging av opplysninger til mottakere og tjenestenes kvalitet mer forenlige. Direktiv 98/34/EF får imidlertid bare anvendelse på produkter, mens standarder for tjenester ikke uttrykkelig er omfattet av dette. Det blir dessuten stadig mindre relevant å skille mellom tjenester og produkter i virkeliggjøringen av det indre marked. I praksis er det ikke alltid mulig å skille klart mellom standarder for produkter og standarder for tjenester. Mange standarder for produkter har en tjenestebestanddel, mens standarder for tjenes-

[3] EFT L 204 av 21.7.1998, s. 37.
[4] EUT L 315 av 15.11.2006, s. 9.
[5] EFT L 36 av 7.2.1987, s. 31.
[6] EUT C 70 E av 8.3.2012, s. 56.
[7] EUT L 376 av 27.12.2006, s. 36.

ter ofte også delvis gjelder produkter. Det er derfor nødvendig å tilpasse den nåværende rettslige rammen til de nye omstendighetene ved å utvide den rettslige rammens virkeområde til standarder for tjenester.

11) Standarder for tjenester er som andre standarder frivillige og bør være markedsbaserte. Behovene til markedsdeltakere og berørte parter som direkte eller indirekte berøres av slike standarder, bør ha forrang. Standardene bør også ta hensyn til offentlighetens interesse og bygge på grunnprinsippene, herunder enighet. Standardene bør først og fremst fokusere på tjenester knyttet til produkter og prosesser.

12) Den rettslige rammen som gjør det mulig for Kommisjonen å be én eller flere europeiske standardiseringsorganisasjoner om å utarbeide en europeisk standard eller en europeisk standardiseringspublikasjon for tjenester, bør anvendes idet kompetansefordelingen mellom Unionen og medlemsstatene som fastsatt i traktatene, fullt ut overholdes. Dette gjelder særlig artikkel 14, 151, 152, 153, 165, 166 og 168 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte (TEUV) og protokoll (nr. 26) om tjenester av allmenn interesse som er vedlagt traktaten om Den europeiske union (TEU) og TEUV, hvorav det følger at medlemsstatene har enekompetanse til å fastsette grunnprinsippene for sine trygdeordninger, helsetjenester og sin yrkesrettede opplæring, og til å utforme rammevilkårene for å forvalte, finansiere, organisere og yte de tjenestene som utføres innenfor disse ordningene, herunder – med forbehold for artikkel 168 nr. 4 i TEUV og europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/36/EF av 7. september 2005 om godkjenning av yrkeskvalifikasjoner[8] – fastsettelsen av de kravene, kvalitets- og sikkerhetsstandardene som gjelder for disse. Kommisjonen bør ikke i form av en slik anmodning påvirke retten til å forhandle fram, inngå og håndheve tariffavtaler og retten til å gjennomføre faglige aksjoner i samsvar med nasjonal lovgivning og praksis som overholder unionsretten.

13) De europeiske standardiseringsorganisasjonene omfattes av konkurranseretten i den grad de kan anses å være et foretak eller en sammenslutning av foretak i henhold til artikkel 101 og 102 i TEUV.

14) Innenfor Unionen vedtas nasjonale standarder av nasjonale standardiseringsorganer, noe som kan føre til motstridende standarder og tekniske hindringer i det indre marked. Det er derfor nødvendig for det indre marked og for effektiviteten av standardiseringen i Unionen å bekrefte den nåværende regelmessige utvekslingen av opplysninger mellom de nasjonale standardiseringsorganene, de europeiske standardiseringsorganisasjonene og Kommisjonen om deres pågående og framtidige standardiseringsvirksomhet, samt bekrefte det prinsippet om karensperiode som gjelder for de nasjonale standardiseringsorganene innenfor rammen av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, som fastsetter tilbaketrekkingen av nasjonale standarder etter offentliggjøringen av en ny europeisk standard. De nasjonale standardiseringsorganene og europeiske standardiseringsorganisasjonene bør også overholde bestemmelsene om utveksling av opplysninger i vedlegg 3 til avtalen om tekniske handelshindringer[9].

15) Medlemsstatenes forpliktelse til å melde sine nasjonale standardiseringsorganer til Kommisjonen bør ikke innebære krav om vedtakelse av særlig nasjonal lovgivning for anerkjennelse av disse organene.

16) Den regelmessige utvekslingen av opplysninger mellom nasjonale standardiseringsorganer, europeiske standardiseringsorganisasjoner og Kommisjonen bør ikke hindre nasjonale standardiseringsorganer i å oppfylle andre krav og forpliktelser, herunder særlig i henhold til vedlegg 3 til avtalen om tekniske handelshindringer.

17) Representasjonen av samfunnsmessige interesser og samfunnets berørte parter i europeisk standardiseringsvirksomhet viser til det arbeidet som utføres av organisasjoner og parter som representerer interesser av større samfunnsmessig relevans, for eksempel miljø-, forbruker- eller arbeidstakerinteresser. Representasjonen av arbeidstakerinteresser og arbeidstakere som er berørte parter i europeisk standardiseringsvirksomhet, viser derimot særlig til det arbeidet som utføres av organisasjoner og parter som representerer arbeidstakernes grunnleg-

[8] EUT L 255 av 30.9.2005, s. 22.

[9] Godkjent ved rådsbeslutning 94/800/EF av 22. desember 1994 om inngåelse på vegne av Det europeiske fellesskap, på områder som faller inn under dets myndighet, av avtalene som ble oppnådd i Uruguay-rundens multilaterale forhandlinger (1986–1994) (EFT L 336 av 23.12.1994, s. 1).

gende rettigheter, for eksempel fagforeninger.

18) For å framskynde beslutningsprosessen bør nasjonale standardiseringsorganer og europeiske standardiseringsorganisasjoner fremme tilgjengeligheten av opplysninger om sin virksomhet gjennom tiltak for bruk av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) innenfor deres respektive standardiseringsordninger, for eksempel ved å stille en lett anvendelig, direktekoplet samrådsordning til rådighet for alle relevante berørte parter for innsending av merknader til forslag til standarder, og ved å organisere virtuelle møter for tekniske komiteer, herunder ved hjelp av nett- eller videokonferanser.

19) Standarder kan bidra i Unionens politiske arbeid med viktige samfunnsmessige utfordringer som klimaendringer, bærekraftig bruk av ressurser, nyskaping, en aldrende befolkning, integrering av funksjonshemmede personer, forbrukervern, arbeidstakeres sikkerhet og arbeidsvilkår. Ved å være en drivkraft for utviklingen av europeiske eller internasjonale standarder for varer og teknikker på de voksende markedene innenfor disse områdene, vil Unionen kunne skape et konkurransefortrinn for sine foretak og fremme handelen, særlig for SMB-er som utgjør en stor del av de europeiske foretakene.

20) Standarder er viktige redskaper for foretakenes konkurranseevne og særlig SMB-enes konkurranseevne, og sistnevntes deltaking i standardiseringsarbeidet er viktig for den teknologiske utviklingen i Unionen. Det er derfor nødvendig at rammen for standardiseringen oppmuntrer SMB-er til å delta aktivt og bidra med sine nyskapende, teknologiske løsninger i standardiseringsarbeidet. Dette omfatter å forbedre sin deltaking på nasjonalt plan, der de kan få en større virkning på grunn av lavere kostnader og fravær av språkbarrierer. Denne forordning bør derfor forbedre SMB-enes representasjon og deltaking i både nasjonale og europeiske tekniske komiteer og bør lette deres faktiske tilgang og kjennskap til standarder.

21) Europeiske standarder er av avgjørende betydning for SMB-ers konkurranseevne, men disse foretakene er i visse sammenhenger underrepresentert i europeisk standardiseringsvirksomhet. Denne forordning bør derfor oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon og deltaking av SMB-er i det europeiske standardiseringsarbeidet gjennom en enhet som rent faktisk er i kontakt med og behørig representativ for SMB-er og organisasjoner som representerer SMB-er på nasjonalt plan.

22) Standarder kan ha en bred virkning på samfunnet, særlig med hensyn til borgernes sikkerhet og velferd, netteffektiviteten, miljøet, arbeidstakernes sikkerhet og arbeidsvilkår, tilgjengelighet og andre områder for offentlig politikk. Det er derfor nødvendig å sikre at rollen til og bidraget fra samfunnets berørte parter ved utviklingen av standarder styrkes gjennom økt støtte til organisasjoner som representerer forbrukerne, miljøet og samfunnsinteressene.

23) De europeiske standardiseringsorganisasjonenes forpliktelse til å oppmuntre til og legge til rette for representasjon og faktisk deltaking av alle relevante berørte parter innebærer ikke noen stemmerett for disse berørte partene, med mindre en slik stemmerett er fastsatt i de europeiske standardiseringsorganisasjonenes interne forretningsorden.

24) Den europeiske standardiseringsordningen bør også fullt ut ta hensyn til De forente nasjoners konvensjon om rettighetene til funksjonshemmede personer[10]. Det er derfor viktig at organisasjoner som representerer forbrukernes interesser, i tilstrekkelig grad representerer og trekker inn funksjonshemmede personers interesser. Dessuten bør funksjonshemmede personers deltaking i standardiseringsarbeidet støttes med alle tilgjengelige midler.

25) Som følge av betydningen av standardisering som et redskap for å støtte Unionens regelverk og politikk, og med henblikk på å unngå innvendinger mot harmoniserte standarder i etterkant og endringer av disse, er det viktig at myndighetene deltar i standardiseringen på alle trinn i utviklingen av disse standardene der de kan trekkes inn, og særlig på områder som er omfattet av Unionens harmoniseringsregelverk for produkter.

26) Standarder bør ta hensyn til miljøvirkninger i hele produktets og tjenestens livssyklus. Viktige og offentlig tilgjengelige redskaper for å vurdere slike virkninger gjennom hele livssyk-

[10] Godkjent ved rådsbeslutning 2010/48/EF av 26. november 2009 om Det europeiske fellesskaps inngåelse av De forente nasjoners konvensjon om funksjonshemmede personers rettigheter (EUT L 23 av 27.1.2010, s. 35).

lusen er blitt utviklet av Det felles forskningssenter (FFS) under Kommisjonen. Denne forordning bør dermed sikre at FFS kan spille en aktiv rolle i den europeiske standardiseringsordningen.

27) Levedyktigheten av samarbeidet mellom Kommisjonen og den europeiske standardiseringsordningen er avhengig av en nøye planlegging av framtidige anmodninger om å utvikle standarder. Denne planleggingen vil kunne forbedres, særlig gjennom bidrag fra berørte parter, herunder de nasjonale markedstilsynsmyndighetene, ved å innføre ordninger for å samle inn uttalelser og ved å gjøre utvekslingen av opplysninger lettere mellom alle berørte parter. Ettersom direktiv 98/34/EF allerede gir mulighet til å be de europeiske standardiseringsorganisasjonene om å utvikle europeiske standarder, er det hensiktsmessig å opprette en bedre og åpnere planlegging i form av et årlig arbeidsprogram som bør inneholde en oversikt over alle anmodninger om standarder som Kommisjonen har til hensikt å framsette for de europeiske standardiseringsorganisasjonene. Det er nødvendig å sikre en høy grad av samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, og Kommisjonen i forbindelse med opprettelsen av Unionens årlige arbeidsprogram for standardisering og ved utarbeidingen av anmodninger om standarder for å analysere markedsrelevansen av det foreslåtte emnet og de politiske målene som lovgiveren har fastsatt, samt for å gjøre det mulig for de europeiske standardiseringsorganisasjonene å svare raskere på framsatte anmodninger om standardiseringsvirksomhet.

28) Før Kommisjonen forelegger en sak som gjelder anmodninger om europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner, eller innvendinger mot en harmonisert standard for den komiteen som er nedsatt ved denne forordning, bør den rådspørre medlemsstatenes sakkyndige, for eksempel ved å trekke inn komiteer som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, eller ved andre former for samråd med sektoreksperter dersom slike komiteer ikke finnes.

29) I flere direktiver som harmoniserer vilkårene for markedsføring av produkter, angis det at Kommisjonen kan be om at de europeiske standardiseringsorganisasjonene vedtar harmoniserte standarder som kan anvendes som grunnlag for å anse at produktene er i samsvar med gjeldende vesentlige krav. Mange av disse direktivene inneholder imidlertid en lang rekke bestemmelser om innvendinger mot disse standardene når disse ikke, eller ikke helt, dekker alle gjeldende krav. Ulike bestemmelser som fører til usikkerhet for markedsdeltakere og europeiske standardiseringsorganisasjoner, finnes særlig i rådsdirektiv 89/686/EØF av 21. desember 1989 om tilnærming av medlemsstatenes lover om personlig verneutstyr[11], rådsdirektiv 93/15/EØF av 5. april 1993 om harmonisering av bestemmelsene om markedsføring av og kontroll med eksplosive varer til sivil bruk[12], europaparlaments- og rådsdirektiv 94/9/EF av 23. mars 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om utstyr og sikringssystemer til bruk i eksplosjonsfarlige omgivelser[13], europaparlaments- og rådsdirektiv 94/25/EF av 16. juni 1994 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om lystfartøyer[14], europaparlaments- og rådsdirektiv 95/16/EF av 29. juni 1995 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om heiser[15], europaparlaments- og rådsdirektiv 97/23/EF av 29. mai 1997 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om trykkutstyr[16], europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/22/EF av 31. mars 2004 om måleinstrumenter[17], europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/23/EF av 23. mai 2007 om markedsføring av pyrotekniske artikler[18], europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/23/EF av 23. april 2009 om ikke-automatiske vekter[19] og europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/105/EF av 16. september 2009 om enkle trykkbeholdere[20]. Det er derfor nødvendig i denne forordning å trekke inn den ensartede framgangsmåten som er fastsatt i europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 768/2008/EF av 9. juli 2008 om en felles ramme for markedsføring av produkter[21], la de relevante bestemmelsene i

[11] EFT L 399 av 30.12.1989, s. 18.
[12] EFT L 121 av 15.5.1993, s. 20.
[13] EFT L 100 av 19.4.1994, s. 1.
[14] EFT L 164 av 30.6.1994, s. 15.
[15] EFT L 213 av 7.9.1995, s. 1.
[16] EFT L 181 av 9.7.1997, s. 1.
[17] EUT L 135 av 30.4.2004, s. 1.
[18] EUT L 154 av 14.6.2007, s. 1.
[19] EUT L 122 av 16.5.2009, s. 6.
[20] EUT L 264 av 8.10.2009, s. 12.

disse direktivene utgå og gi Europaparlamentet retten til å komme med innvendinger mot en harmonisert standard i samsvar med denne forordning.

30) Offentlige myndigheter bør gjøre best mulig bruk av hele utvalget av relevante tekniske spesifikasjoner ved innkjøp av maskin- og programvare samt informasjonsteknologitjenester, for eksempel ved å velge tekniske spesifikasjoner som kan anvendes av alle berørte leverandører, for dermed å sikre større konkurranse og nedsatt risiko for å bli låst fast til bestemte systemer. I europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/17/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av kontrakter innenfor vann- og energiforsyning, transport og posttjenester[22], europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/18/EF av 31. mars 2004 om samordning av framgangsmåtene ved tildeling av offentlige bygge- og anleggskontrakter, kontrakter om offentlige varekjøp og kontrakter om offentlig tjenesteyting[23], europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/81/EF av 13. juli 2009 om samordning av framgangsmåtene ved oppdragsgiveres eller offentlige oppdragsgiveres tildeling av visse bygge- og anleggskontrakter, varekontrakter og tjenestekontrakter på forsvars- og sikkerhetsområdet[24] og kommisjonsforordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 av 23. desember 2002 om fastsettelse av nærmere regler for gjennomføring av rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett[25], fastsettes det at tekniske spesifikasjoner ved offentlige innkjøp bør formuleres med henvisning til nasjonale standarder som gjennomfører europeiske standarder, europeiske tekniske godkjenninger, felles tekniske spesifikasjoner, internasjonale standarder, andre tekniske referansesystemer som er opprettet av en europeisk standardiseringsorganisasjon, eller dersom disse ikke finnes, til nasjonale standarder, nasjonale tekniske godkjenninger eller nasjonale tekniske spesifikasjoner for konstruksjon, beregning og utførelse av arbeider og bruk av produktene eller tilsvarende. Tekniske spesifikasjoner på IKT-området utvikles imidlertid ofte av andre organisasjoner som utvikler standarder, og faller ikke inn under noen av de kategoriene av standarder og godkjenninger som er fastsatt i direktiv 2004/17/EF, 2004/18/EF eller 2009/81/EF, eller i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002. Det er derfor nødvendig å fastsette at tekniske spesifikasjoner for offentlige innkjøp skal kunne vise til tekniske spesifikasjoner på IKT-området for å svare på den raske utviklingen innenfor IKT, gjøre det lettere å tilby tjenester på tvers av grensene, fremme konkurranse, samvirkingsevne og nyskaping.

31) Tekniske spesifikasjoner som ikke er vedtatt av europeiske standardiseringsorganisasjoner, har ikke en status som er sidestilt med europeiske standarder. Visse tekniske spesifikasjoner på IKT-området er ikke utviklet i samsvar med grunnprinsippene. Det bør derfor i denne forordning fastsettes en framgangsmåte for å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til ved offentlige innkjøp, blant annet gjennom et omfattende samråd med et bredt spekter av berørte parter, herunder de europeiske standardiseringsorganisasjonene, foretak og offentlige myndigheter. I denne forordning bør det også fastsettes krav i form av en liste over kriterier for slike tekniske spesifikasjoner og utviklingsprosessene knyttet til disse. Kravene i forbindelse med fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området bør sikre at det tas hensyn til offentlige mål for politikken og samfunnsbehov, og bør bygge på grunnprinsippene.

32) For å fremme nyskaping og konkurranse bør fastsettelsen av en bestemt teknisk spesifikasjon ikke diskvalifisere en konkurrerende teknisk spesifikasjon fra å bli fastsatt i samsvar med bestemmelsene i denne forordning. Enhver fastsettelse bør forutsette at kriteriene er oppfylt og at den tekniske spesifikasjonen har oppnådd en betydelig grad av markedsaksept.

33) De fastsatte tekniske spesifikasjonene på IKT-området vil kunne bidra til gjennomføringen av europaparlaments- og rådsavgjerd nr. 922/2009/EF av 16. september 2009 om samverknadsløysingar for europeiske offentlege forvaltingar (ISA)[26]; i nevnte beslutning er det for tidsrommet 2010–2015 fastsatt et

[21] EUT L 218 av 13.8.2008, s. 82.
[22] EUT L 134 av 30.4.2004, s. 1.
[23] EUT L 134 av 30.4.2004, s. 114.
[24] EUT L 216 av 20.8.2009, s. 76.
[25] EFT L 357 av 31.12.2002, s. 1.
[26] EUT L 260 av 3.10.2009, s. 20.

program for løsninger for å oppnå samvirkingsevne for europeiske offentlige forvaltninger og Unionens organer, som skaper felles og delte løsninger som fremmer samvirkingsevnen.

34) Det kan oppstå situasjoner på IKT-området der det er hensiktsmessig å fremme bruken av eller kreve samsvar med relevante standarder på unionsplan for å sikre samvirkingsevne i det felles marked og for å gi brukerne større valgfrihet. Under andre omstendigheter kan det også forekomme at spesifiserte europeiske standarder ikke lenger oppfyller forbrukernes behov, eller at de hemmer den teknologiske utviklingen. Derfor kan Kommisjonen i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF om felles rammeregler for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester[27], når det er nødvendig, be om at de europeiske standardiseringsorganisasjonene utarbeider standarder, fastsetter og offentliggjør en liste over standarder eller spesifikasjoner i *Den europeiske unions tidende* for å fremme bruken av dem eller for å gjøre gjennomføringen av dem obligatorisk, eller for å fjerne standarder eller spesifikasjoner fra listen.

35) Denne forordning bør ikke hindre europeiske standardiseringsorganisasjoner i å fortsette å utvikle standarder på IKT-området og øke samarbeidet med andre organer innenfor standardutvikling, særlig på IKT-området, for å sikre sammenheng og unngå oppsplitting eller dobbeltarbeid ved gjennomføringen av standarder og spesifikasjoner.

36) Framgangsmåten for å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som fastsatt i denne forordning, bør ikke undergrave sammenhengen i den europeiske standardiseringsordningen. Derfor bør denne forordning også fastsette på hvilke vilkår en teknisk spesifikasjon skal anses for ikke å være i strid med andre europeiske standarder.

37) Før det fastsettes tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til i forbindelse med offentlige innkjøp, bør det flerpartsforumet som er opprettet ved kommisjonsbeslutning av 28. november 2011[28], brukes som et forum for samråd av europeiske og nasjonale berørte parter, europeiske standardiseringsorganisasjoner og medlemsstater med henblikk på å sikre prosessens legitimitet.

38) Ved beslutning nr. 1673/2006/EF er det fastsatt regler for Unionens bidrag til finansiering av europeisk standardisering for å sikre at europeiske standarder og andre europeiske standardiseringspublikasjoner utvikles og revideres til støtte for Unionens mål, regelverk og politikk. Av hensyn til administrativ og budsjettmessig forenkling er det hensiktsmessig å innarbeide bestemmelsene i nevnte beslutning i denne forordning, og når det er mulig, bruke de minst belastende framgangsmåtene.

39) Ettersom europeisk standardisering dekker et svært bredt område til støtte for Unionens regelverk og politikk, og det finnes ulike former for standardiseringsvirksomhet, er det nødvendig å fastsette ulike finansieringsordninger. Dette gjelder hovedsakelig tilskudd til europeiske standardiseringsorganisasjoner og nasjonale standardiseringsorganer uten forslagsinnbydelse i samsvar med artikkel 110 nr. 1 annet ledd i rådsforordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 av 25. juni 2002 om finansreglementet som får anvendelse på De europeiske fellesskaps alminnelige budsjett[29], og artikkel 168 nr. 1 bokstav d) i forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002. De samme bestemmelsene bør dessuten gjelde for organer som selv om de ikke er anerkjent som europeiske standardiseringsorganisasjoner i denne forordning, har fått mandat i en grunnleggende rettsakt og har fått i oppgave å utføre forberedende arbeid til støtte for europeisk standardisering i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

40) Ettersom de europeiske standardiseringsorganisasjonene løpende støtter Unionens virksomhet, bør de ha effektive og resultatorienterte sentralsekretariater. Kommisjonen bør derfor ha rett til å gi støtte til de organisasjonene som arbeider for et mål av allmenn europeisk interesse, som når det er snakk om driftstilskudd, ikke underlegges prinsippet om gradvis nedtrapping som fastsatt i artikkel 113 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.

41) I europaparlaments- og rådsbeslutning nr. 1639/2006/EF av 24. oktober 2006 om opprettelse av et rammeprogram for konkurranseevne og nyskaping (2007–2013)[30], europa-

[27] EFT L 108 av 24.4.2002, s. 33.

[28] EUT C 349 av 30.11.2011, s. 4.

[29] EFT L 248 av 16.9.2002, s. 1.

parlaments- og rådsavgjerd av 18. desember 2006 om skiping av eit fellesskapshandlingsprogram på området forbrukarpolitikk (2007–2013)[31] og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 614/2007 av 23. mai 2007 om det finansielle instrument for miljøet (LIFE+)[32] fastsettes allerede muligheten for å yte økonomisk støtte til europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere og miljøinteresser innen standardisering, mens det ytes særlige tilskudd til europeiske organisasjoner som representerer samfunnsinteresser innen standardisering. Finansiering i henhold til beslutning nr. 1639/2006/EF, beslutning nr. 1926/2006/EF og forordning (EF) nr. 614/2007 vil opphøre 31. desember 2013. Det er vesentlig for utviklingen av europeisk standardisering å fortsette å fremme og oppmuntre til at europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere samt miljø- og arbeidstakerinteresser, deltar aktivt. Slike organisasjoner arbeider for et mål av allmenn europeisk interesse og utgjør i kraft av det særlige mandatet som nasjonale, ideelle organisasjoner har gitt dem, et europeisk nett som representerer ideelle organisasjoner som er aktive i medlemsstatene og fremmer prinsipper og en politikk som er i samsvar med traktatenes mål. På grunn av den sammenhengen de virker i og deres vedtektsmessige formål, spiller europeiske organisasjoner som representerer SMB-er, forbrukere samt miljø- og arbeidstakerinteresser innen europeisk standardisering en permanent rolle som er vesentlig for Unionens mål og politikk. Kommisjonen bør derfor være i stand til fortsatt å yte tilskudd til disse organisasjonene som når det er snakk om driftstilskudd, ikke underlegges prinsippet om gradvis nedtrapping som fastsatt i artikkel 113 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002.

42) Finansieringen av standardiseringsvirksomhet bør også kunne dekke forberedende og utfyllende virksomhet i forbindelse med fastsettelsen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester. Dette er nødvendig først og fremst for arbeid som innebærer forskning, utarbeiding av forberedende dokumenter i forbindelse med lovgivning, utførelse av sammenlignende laboratorieprøvinger samt validering eller vurdering av standarder. Fremmingen av standardisering på europeisk og internasjonalt plan bør også fortsette gjennom programmer for teknisk bistand til og samarbeid med tredjestater. For å forbedre markedsadgangen og styrke foretakenes konkurranseevne i Unionen bør det være mulig å gi tilskudd til andre organer etter forslagsinnbydelse, eller ved å tildele kontrakter når det er nødvendig.

43) Formålet med finansiell støtte fra Unionen bør være å sikre at det fastsettes europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester, at det blir lettere for foretakene å bruke dem gjennom økt støtte til oversettelse av dem til de ulike offisielle språkene i Unionen slik at SMB-er får muligheten til å dra full nytte av forståelsen og anvendelsen av europeiske standarder, å styrke sammenhengen i den europeiske standardiseringsordningen og sikre en rettferdig og åpen tilgang til europeiske standarder for alle markedsdeltakere i hele Unionen. Dette er særlig viktig i de tilfellene der bruken av standarder gjør det mulig å oppnå samsvar med relevant unionsregelverk.

44) For å sikre en effektiv gjennomføring av denne forordning bør det være mulig å innhente nødvendig sakkunnskap, særlig når det gjelder revisjon og økonomistyring samt administrativ støtte som kan gjøre gjennomføringen lettere, og regelmessig vurdere om den virksomheten som finansieres av Unionen er relevant, nyttig og gir ønsket virkning.

45) Det bør dessuten treffes egnede tiltak for å hindre bedrageri og uregelmessigheter og for å kreve tilbake midler som feilaktig er utbetalt i samsvar med rådsforordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 av 18. desember 1995 om beskyttelse av De europeiske fellesskaps økonomiske interesser[33], rådsforordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 av 11. november 1996 om kontroll og inspeksjon på stedet som foretas av Kommisjonen for å verne De europeiske fellesskaps økonomiske interesser mot bedrageri og andre uregelmessigheter[34] og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1073/1999 av 25. mai 1999 om undersøkelser som foretas av Det europeiske kontor for bedrageribekjempelse (OLAF)[35].

---

30 EUT L 310 av 9.11.2006, s. 15.

31 EUT L 404 av 30.12.2006, s. 39.

32 EUT L 149 av 9.6.2007, s. 1.

33 EFT L 312 av 23.12.1995, s. 1.

34 EFT L 292 av 15.11.1996, s. 2.

46) For å ajourføre listen over de europeiske standardiseringsorganisasjonene og tilpasse kriteriene for organisasjoner som representerer SMB-er og samfunnets berørte parter, til ytterligere utvikling med hensyn til deres karakter av ideelle organisasjoner og representativitet, bør myndigheten til vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i TEUV delegeres til Kommisjonen når det gjelder endringer i vedleggene til denne forordning. Det er særlig viktig at Kommisjonen gjennomfører hensiktsmessige samråd under det forberedende arbeidet, herunder på ekspertnivå. Kommisjonen bør ved forberedelse og utarbeiding av delegerte rettsakter sikre en samtidig, rettidig og hensiktsmessig oversending av relevante dokumenter til Europaparlamentet og Rådet.

47) Den komiteen som nedsettes ved denne forordning, bør bistå Kommisjonen i alle spørsmål om gjennomføringen av denne forordning idet det tas behørig hensyn til sektorekspertenes synspunkter.

48) For å sikre ensartede vilkår for gjennomføringen av denne forordning bør Kommisjonen gis gjennomføringsmyndighet. Denne myndigheten bør utøves i samsvar med europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 182/2011 av 16. februar 2011 om fastsettelse av regler og generelle prinsipper for hvordan medlemsstatene skal kontrollere Kommisjonens utøvelse av sin gjennomføringsmyndighet[36].

49) Framgangsmåten med rådgivende komité bør brukes for vedtakelsen av gjennomføringsrettsakter som gjelder innvendinger mot harmoniserte standarder, og når henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden ennå ikke er blitt offentliggjort i *Den europeiske unions tidende*, ettersom den relevante standarden ennå ikke har ført til formodning om samsvar med de vesentlige kravene som er fastsatt i Unionens gjeldende harmoniseringsregelverk.

50) Framgangsmåten med undersøkelseskomité bør brukes for hver anmodning om standardisering til europeiske standardiseringsorganisasjoner og vedtakelse av gjennomføringsrettsakter som gjelder innvendinger mot harmoniserte standarder, og når henvisningen til den gjeldende harmoniserte standarden allerede er blitt offentliggjort i *Den europeiske unions tidende*, ettersom en slik beslutning vil kunne få følger for formodningen om samsvar med de gjeldende vesentlige kravene.

51) For å nå hovedmålene i denne forordning og fremme raske framgangsmåter for beslutningstaking samt redusere den samlede tiden som utviklingen av standarder tar, bør saksbehandlingstiltakene fastsatt i forordning (EU) nr. 182/2011 i størst mulig grad tas i bruk, og som gjør det mulig for den berørte komiteens leder å fastsette en frist for når komiteen skal avgi sin uttalelse, i henhold til hvor mye saken haster. Komiteens uttalelse bør dessuten, når det er berettiget, kunne innhentes ved skriftlig framgangsmåte, og manglende svar fra et komitémedlem bør anses for et stilltiende samtykke.

52) Ettersom målene for denne forordning, som er å sikre virkningen og effektiviteten av standarder og standardisering som politiske redskaper for Unionen gjennom samarbeid mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer, medlemsstatene og Kommisjonen, innføringen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester til støtte for Unionens regelverk og politikk samt fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til, finansieringen av europeisk standardisering og deltaking av berørte parter i europeisk standardisering, ikke i tilstrekkelig grad kan nås av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakenes virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i TEU. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går denne forordning ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.

53) Direktiv 89/686/EØF, 93/15/EØF, 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF bør derfor endres.

54) Beslutning nr. 1673/2006/EF og vedtak 87/95/EØF bør oppheves,

---

35 EFT L 136 av 31.5.1999, s. 1.

36 EUT L 55 av 28.2.2011, s. 13.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

Kapittel I

Alminnelige bestemmelser

Artikkel 1

Formål

Ved denne forordning fastsettes det regler for samarbeidet mellom europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer, medlemsstater og Kommisjonen, for fastsettelsen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner for produkter og tjenester som støtter Unionens regelverk og politikk, for fastsettelsen av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til, for finansieringen av europeisk standardisering og berørte parters deltaking i europeisk standardisering.

Artikkel 2

Definisjoner

I denne forordning menes med:

1) «standard» en teknisk spesifikasjon som er vedtatt av et anerkjent standardiseringsorgan for gjentatt eller kontinuerlig anvendelse, som ikke er obligatorisk og som er én av følgende standarder:
   a) «internasjonal standard» en standard som er vedtatt av et internasjonalt standardiseringsorgan
   b) «europeisk standard» en standard som er vedtatt av en europeisk standardiseringsorganisasjon
   c) «harmonisert standard» en europeisk standard som er vedtatt på grunnlag av en anmodning fra Kommisjonen, med henblikk på gjennomføringen av Unionens harmoniseringsregelverk
   d) «nasjonal standard» en standard som er vedtatt av et nasjonalt standardiseringsorgan,
2) «europeisk standardiseringspublikasjon» enhver annen teknisk spesifikasjon enn en europeisk standard vedtatt av en europeisk standardiseringsorganisasjon for gjentatt eller kontinuerlig anvendelse og som ikke er obligatorisk,
3) «forslag til standard» et dokument med teksten til tekniske spesifikasjoner for et gitt emne, som vurderes å bli vedtatt etter relevant framgangsmåte for standardisering, i den utforming det har etter det forberedende arbeidet og ved spredning for kommentar fra offentligheten eller offentlig gransking,
4) «teknisk spesifikasjon» et dokument som angir de tekniske kravene som et produkt, en prosess, en tjeneste eller et system skal oppfylle, og som fastsetter ett eller flere av følgende:
   a) de egenskapene som kreves av et produkt, herunder kvalitetsnivåer, ytelse, samvirkingsevne, miljøvern, helse, sikkerhet eller dimensjoner, og herunder krav til produktet når det gjelder handelsbetegnelse, terminologi, symboler, prøving og prøvingsmetoder, emballering eller merking samt framgangsmåter for samsvarsvurdering
   b) produksjonsmetoder og prosesser med hensyn til landbruksprodukter definert i artikkel 38 nr. 1 i TEUV, produkter beregnet på konsum eller fôr, legemidler samt produksjonsmetoder og prosesser for andre produkter, når disse påvirker produktenes egenskaper
   c) de egenskapene som kreves av en tjeneste, herunder kvalitetsnivåer, ytelse, samvirkingsevne, miljøvern, helse eller sikkerhet, og herunder de kravene som gjelder for tjenesteyteren med hensyn til de opplysningene som skal stilles til rådighet for mottakeren, som angitt i artikkel 22 nr. 1–3 i direktiv 2006/123/EF
   d) de metodene og kriteriene for å vurdere byggevarers ytelse som er definert i artikkel 2 nr. 1 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 305/2011 av 9. mars 2011 om fastsettelse av harmoniserte vilkår for markedsføring av byggevarer[37], når det gjelder deres vesentlige egenskaper,
5) «teknisk spesifikasjon på IKT-området» en teknisk spesifikasjon på området for informasjons- og kommunikasjonsteknologi,
6) «produkt» alle produkter som framstilles industrielt, og alle landbruksprodukter, herunder fiskerivarer,
7) «tjeneste» all økonomisk virksomhet som selvstendig næringsdrivende, normalt mot godtgjøring, som definert i artikkel 57 i TEUV,
8) «europeisk standardiseringsorganisasjon» en organisasjon som er oppført i vedlegg I,
9) «internasjonalt standardiseringsorgan» Den internasjonale standardiseringsorganisasjon (ISO), Den internasjonale elektrotekniske

[37] EUT L 88 av 4.4.2011, s. 5.

standardiseringsorganisasjon og Den internasjonale teleunion (ITU),

10) «nasjonalt standardiseringsorgan» et organ som en medlemsstat har meldt til Kommisjonen, i samsvar med artikkel 27 i denne forordning.

Kapittel II

Innsyn og berørte parters deltakelse

Artikkel 3

Innsyn i standardiseringsorganenes arbeidsprogram

1. Minst én gang i året skal hver europeisk standardiseringsorganisasjon og hvert nasjonale standardiseringsorgan fastsette sitt arbeidsprogram. Arbeidsprogrammet skal inneholde opplysninger om de standardene og europeiske standardiseringspublikasjonene som en europeisk standardiseringsorganisasjon eller et nasjonalt standardiseringsorgan har til hensikt å utarbeide eller endre, som det er i gang med å utarbeide eller endre, og som det har vedtatt i perioden for det foregående arbeidsprogrammet, med mindre det dreier seg om en identisk eller likeverdig innarbeiding av en internasjonal eller europeisk standard.
2. Arbeidsprogrammet skal for hver standard og europeisk standardiseringspublikasjon angi følgende:
   a) formål,
   b) det stadiet som er oppnådd i utviklingen av standardene og de europeiske standardiseringspublikasjonene,
   c) henvisninger til eventuelle internasjonale standarder som har vært brukt som grunnlag.
3. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal gjøre sitt arbeidsprogram tilgjengelig på sitt nettsted eller ethvert annet offentlig tilgjengelig nettsted, og skal dessuten kunngjøre forekomsten av arbeidsprogrammet i en nasjonal eller, dersom dette er relevant, europeisk publikasjon om standardiseringsvirksomhet.
4. Senest når arbeidsprogrammet offentliggjøres, skal enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan underrette de øvrige europeiske standardiseringsorganisasjonene og nasjonale standardiseringsorganene og Kommisjonen om at arbeidsprogrammet foreligger. Kommisjonen skal gjøre disse opplysningene tilgjengelig for medlemsstatene gjennom komiteen angitt i artikkel 22.
5. Nasjonale standardiseringsorganer kan ikke gjøre innsigelser mot et standardiseringsemne i deres arbeidsprogram som behandles på europeisk plan i samsvar med reglene fastsatt av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, og kan ikke iverksette noen tiltak som kan skade en beslutning i denne sammenhengen.
6. De nasjonale standardiseringsorganene skal verken under utarbeidingen eller etter godkjenningen av en harmonisert standard treffe noen tiltak som kan skade den planlagte harmoniseringen, og skal særlig ikke offentliggjøre noen ny eller revidert nasjonal standard på det gjeldende området som ikke er fullt i samsvar med en eksisterende harmonisert standard. Etter offentliggjøringen av en ny harmonisert standard skal alle motstridende nasjonale standarder trekkes tilbake innen en rimelig frist.

Artikkel 4

Innsyn i standarder

1. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal i det minste i elektronisk form oversende ethvert forslag til nasjonal standard, europeisk standard eller europeisk standariseringspublikasjon til andre europeiske standardiseringsorganisasjoner, nasjonale standardiseringsorganer eller Kommisjonen, på deres anmodning.
2. Enhver europeisk standardiseringsorganisasjon og ethvert nasjonalt standardiseringsorgan skal innen tre måneder svare på og ta behørig hensyn til eventuelle merknader mottatt fra enhver annen europeisk standardiseringsorganisasjon, ethvert annet nasjonalt standardiseringsorgan eller fra Kommisjonen når det gjelder forslag angitt i nr. 1.
3. Når et nasjonalt standardiseringsorgan mottar merknader som angir at forslaget til standard vil kunne få negativ virkning på det indre marked, skal det rådspørre den europeiske standardiseringsorganisasjonen og Kommisjonen før den vedtar forslaget.
4. Nasjonale standardiseringsorganer skal:
   a) sikre tilgangen til forslag til nasjonale standarder på en slik måte at alle berørte parter,

herunder særlig dem som er etablert i andre medlemsstater, har mulighet til å komme med sine merknader,

b) gi andre nasjonale standardiseringsorganer mulighet til å delta passivt eller aktivt i den planlagte virksomheten ved å sende en observatør.

Artikkel 5

Berørte parters deltaking i europeisk standardisering

1. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal i sin standardiseringsvirksomhet oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon og effektiv deltaking av alle relevante berørte parter, herunder SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter. De skal særlig oppmuntre til og legge til rette for en slik representasjon og deltaking gjennom de europeiske interesseorganisasjonene som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, på det planet politikken utvikles og på følgende trinn i utviklingen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner:
   a) forslag til og godkjenning av nye oppgaver,
   b) teknisk drøfting av forslag,
   c) innsending av merknader til forslag,
   d) revisjon av eksisterende standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner,
   e) spredning av opplysninger og holdningskampanjer om vedtatte europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner.
2. I tillegg til samarbeidet med markedstilsynsmyndighetene i medlemsstatene, Kommisjonens forskningssentre og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, skal de europeiske standardiseringsorganisasjonene oppmuntre til og legge til rette for en passende representasjon på teknisk nivå av foretak, forskningssentre, universiteter samt andre rettssubjekter, i standardiseringsvirksomhet som gjelder et nytt område med stor betydning for politikken eller teknisk nyskaping, dersom rettssubjektene har deltatt i et prosjekt som er forbundet med området og er finansiert av Unionen innenfor et flerårig rammeprogram for virksomhet innen forskning, nyskaping og teknologisk utvikling, vedtatt i henhold til artikkel 182 i TEUV.

Artikkel 6

SMB-ers tilgang til standarder

1. De nasjonale standardiseringsorganene skal oppmuntre til og legge til rette for SMB-enes tilgang til standarder og utviklingen av standarder for å oppnå økt deltaking i standardiseringsordningen, for eksempel ved å:
   a) angi i sine årlige arbeidsprogrammer de standardiseringsprosjektene som er av særlig interesse for SMB-er,
   b) gi SMB-er tilgang til standardiseringsvirksomheten uten å kreve at SMB-ene skal bli medlem av et nasjonalt standardiseringsorgan,
   c) sikre fri tilgang til deltaking i standardiseringsvirksomhet eller anvende særlige satser for en slik tilgang,
   d) sikre fri tilgang til forslag til standarder,
   e) gjøre sammendrag av standarder gratis tilgjengelig på sine nettsteder,
   f) anvende særlige satser for levering av standarder eller levering av samlinger av standarder til nedsatt pris.
2. De nasjonale standardiseringsorganene skal utveksle beste praksis med henblikk på å fremme SMB-ers deltaking i standardiseringsvirksomheten og øke og legge til rette for SMB-ers bruk av standarder.
3. Nasjonale standardiseringsorganer skal hvert år sende inn rapporter til de europeiske standardiseringsorganisasjonene om sin virksomhet i henhold til nr. 1 og 2, og om alle øvrige tiltak som er truffet for å forbedre SMB-ers vilkår for bruk av standarder og deltaking i utviklingen av standarder. De nasjonale standardiseringsorganene skal offentliggjøre disse rapportene på sine nettsteder.

Artikkel 7

Offentlige myndigheters deltaking i europeisk standardisering

Medlemsstatene skal, når det er hensiktsmessig, oppmuntre til deltaking av offentlige myndigheter, herunder markedstilsynsmyndigheter, i nasjonal standardiseringsvirksomhet som har som formål å utvikle eller revidere standarder på anmodning fra Kommisjonen i samsvar med artikkel 10.

Kapittel III

Europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som støtter unionens regelverk og politikk

Artikkel 8

Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering

1. Kommisjonen skal vedta Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering som skal angi de strategiske prioriteringene for europeisk standardisering, samtidig som det tas hensyn til Unionens langsiktige strategier for vekst. Arbeidsprogrammet skal angi hvilke europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner Kommisjonen har til hensikt å be om fra de europeiske standardiseringsorganisasjonene i samsvar med artikkel 10.
2. I Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal det angis hvilke særskilte mål og politikken for europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som Kommisjonen har til hensikt å anmode om fra de europeiske standardiseringsorganisasjonene i samsvar med artikkel 10. I hastesaker kan Kommisjonen utstede anmodninger uten å angi det på forhånd.
3. Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal også inneholde mål for den internasjonale dimensjonen av europeisk standardisering, til støtte for Unionens regelverk og politikk.
4. Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering skal vedtas etter at det er gjennomført et omfattende samråd med relevante berørte parter, herunder europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, og medlemsstatene gjennom komiteen nevnt i artikkel 22 i denne forordning.
5. Etter at Unionens årlige arbeidsprogram er vedtatt, skal Kommisjonen gjøre det tilgjengelig på sitt nettsted.

Artikkel 9

Samarbeid med forskningssentre

Kommisjonens forskningssentre skal bidra til å utarbeide Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering nevnt i artikkel 8, og skal gi de europeiske standardiseringsorganisasjonene vitenskapelig informasjon innenfor deres fagområder for å sikre at de europeiske standardene tar hensyn til økonomisk konkurranseevne og samfunnsmessige behov, som for eksempel miljømessig bærekraft og sikkerhetsspørsmål.

Artikkel 10

Anmodninger om standardisering til europeiske standardiseringsorganisasjoner

1. Kommisjonen kan innenfor rammen av den kompetansen som er fastsatt i traktatene, be én eller flere europeiske standardiseringsorganisasjoner om å utarbeide en europeisk standard eller europeisk standardiseringspublikasjon innen en bestemt frist. Europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner skal være markedsbaserte, ta hensyn til offentlighetens interesse og de politiske målene som tydelig er oppgitt i Kommisjonens anmodning, og bygge på enighet. Kommisjonen skal fastsette de kravene til innhold som skal oppfylles i det dokumentet det bes om, og en frist for vedtakelsen av dokumentet.
2. De beslutningene det vises til i nr. 1, skal vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 22 nr. 3 etter samråd med de europeiske standardiseringsorganisasjonene og de europeiske interesseorganisasjonene som mottar finansiell støtte fra Unionen, i samsvar med denne forordning, og av den komiteen som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, når en slik komité finnes, og ellers etter andre former for samråd med sektoreksperter.
3. Den relevante europeiske standardiseringsorganisasjonen skal innen én måned etter at anmodningen er mottatt, melde om den godtar anmodningen nevnt i nr. 1.
4. Når det framsettes en anmodning om finansiering, skal Kommisjonen innen to måneder etter at godkjenningen nevnt i nr. 3 er mottatt, underrette de relevante europeiske standardiseringsorganisasjonene om tildelingen av et tilskudd til å utarbeide en europeisk standard eller en europeisk standardiseringspublikasjon.
5. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal underrette Kommisjonen om den virksomheten som gjennomføres for å utarbeide dokumentene nevnt i nr. 1. Kommisjonen skal sammen med de europeiske standardiseringsorganisasjonene vurdere om de dokumentene som utarbeides av de europeiske standardiseringsorganisasjonene, er i samsvar med den opprinnelige anmodningen.

6. Når en harmonisert standard oppfyller de kravene som den tar sikte på å dekke, og som er fastsatt i Unionens tilsvarende harmoniseringsregelverk, skal Kommisjonen umiddelbart offentliggjøre en henvisning til denne harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*, eller ved andre midler i henhold til vilkårene fastsatt i tilsvarende rettsakt i Unionens harmoniseringsregelverk.

Artikkel 11

Formelle innvendinger mot harmoniserte standarder

1. Når en medlemsstat eller Europaparlamentet anser at en harmonisert standard ikke fullt ut oppfyller de kravene som den tar sikte på å dekke, og som er fastsatt i Unionens relevante harmoniseringsregelverk, skal den eller det underrette Kommisjonen om dette med en detaljert redegjørelse og Kommisjonen skal etter samråd med den komiteen som er nedsatt ved Unionens tilsvarende harmoniseringsregelverk, dersom en slik komité finnes, og ellers etter andre former for samråd med sektoreksperter, beslutte følgende:
   a) å offentliggjøre eller ikke offentliggjøre henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*, eller offentliggjøre henvisningene med forbehold,
   b) å opprettholde, opprettholde med forbehold eller trekke tilbake henvisningene til den gjeldende harmoniserte standarden i *Den europeiske unions tidende*.
2. Kommisjonen skal på sitt nettsted offentliggjøre opplysninger om de harmoniserte standardene som har vært gjenstand for en beslutning som nevnt i nr. 1.
3. Kommisjonen skal underrette den berørte europeiske standardiseringsorganisasjonen om beslutningen nevnt i nr. 1, og om nødvendig be om en revisjon av den berørte harmoniserte standarden.
4. Den beslutningen som er nevnt i nr. 1 bokstav a) i denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten med rådgivende komité nevnt i artikkel 22 nr. 2.
5. Den beslutningen som er nevnt i nr. 1 bokstav b) i denne artikkel, skal vedtas etter framgangsmåten med undersøkelseskomité nevnt i artikkel 22 nr. 3.

Artikkel 12

Underretning av interesseorganisasjoner

Kommisjonen skal opprette et meldingssystem for alle berørte parter, herunder europeiske standardiseringsorganisasjoner og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning, med henblikk på å sikre et hensiktsmessig samråd og markedsrelevans før den:

a) vedtar Unionens årlige arbeidsprogram for europeisk standardisering nevnt i artikkel 8 nr. 1,
b) vedtar anmodninger om standardisering nevnt i artikkel 10,
c) treffer beslutninger om formelle innvendinger mot harmoniserte standarder som nevnt i artikkel 11 nr. 1,
d) treffer beslutninger om fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området nevnt i artikkel 13,
e) vedtar delegerte rettsakter nevnt i artikkel 20.

Kapittel IV

Tekniske spesifikasjoner på ikt-området

Artikkel 13

Fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området som det kan vises til

1. Kommisjonen kan enten på anmodning fra en medlemsstat eller på eget initiativ beslutte å fastsette tekniske spesifikasjoner på IKT-området som ikke er nasjonale, europeiske eller internasjonale standarder, men som oppfyller kravene i vedlegg II og som det kan vises til ved offentlige innkjøp, først og fremst for å sikre samvirkingsevne.
2. Når en teknisk spesifikasjon på IKT-området fastsatt i samsvar med nr. 1, endres, trekkes tilbake eller ikke lenger oppfyller kravene i vedlegg II, kan Kommisjonen enten på forslag fra en medlemsstat eller på eget initiativ treffe en beslutning om å fastsette den endrede tekniske spesifikasjonen på IKT-området eller trekke fastsettelsen tilbake.
3. De beslutningene som angis i nr. 1 og 2, skal vedtas etter samråd med det europeiske flerpartsforumet om IKT-standardisering, som omfatter de europeiske standardiseringsorganisasjonene, medlemsstatene og relevante berørte parter, og etter samråd med den komiteen som er nedsatt ved tilsvarende unionsregelverk, dersom en slik komité fin-

nes, og ellers etter andre former for samråd med sektoreksperter.

Artikkel 14

Bruk av tekniske spesifikasjoner på IKT-området i offentlige innkjøp

De tekniske spesifikasjonene på IKT-området som er nevnt i artikkel 13 i denne forordning, skal utgjøre felles tekniske spesifikasjoner nevnt i direktiv 2004/17/EF, 2004/18/EF og 2009/81/EF, og forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002.

Kapittel V

Finansiering av europeisk standardisering

Artikkel 15

Unionens finansiering av standardiseringsorganisasjoner

1. Unionen kan yte finansiering til de europeiske standardiseringsorganisasjonene for følgende standardiseringsvirksomhet:
   a) utvikling og revisjon av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som er nødvendige og egner seg for å støtte Unionens regelverk og politikk,
   b) kontroll av kvaliteten på europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner samt deres samsvar med Unionens tilsvarende regelverk og politikk,
   c) utførelse av forberedende eller utfyllende arbeid i forbindelse med europeisk standardisering, herunder undersøkelser, samarbeid, herunder internasjonalt samarbeid, seminarer, vurderinger, sammenlignende analyser, forskning, laboratoriearbeid, sammenlignende laboriatorieprøvinger, samsvarsvurdering og tiltak for å sikre at det går raskere å utvikle og revidere europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner uten at dette påvirker anvendelsen av de grunnleggende prinsippene, særlig prinsippene om åpenhet, kvalitet, innsyn og enighet blant alle berørte parter,
   d) virksomheten ved de europeiske standardiseringsorganisasjonenes sentralsekretariater, herunder utvikling av politikk, samordning av standardiseringsvirksomhet, utførelse av teknisk arbeid og formidling av opplysninger til berørte parter,
   e) oversettelse av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som brukes til støtte for Unionens regelverk og politikk, til de andre offisielle språkene i Unionen enn arbeidsspråkene i de europeiske standardiseringsorganisasjonene, eller i behørig grunngitte tilfeller til andre språk enn de offisielle språkene i Unionen,
   f) utarbeiding av opplysninger for å forklare, tolke og forenkle europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner, herunder brukerveiledninger, sammendrag av standarder, opplysninger om beste praksis samt holdningskampanjer, strategier og opplæringskurs,
   g) virksomhet som søker å gjennomføre programmer for faglig bistand, samarbeid med tredjestater samt fremming og forbedring av den europeiske standardiseringsordningen og av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner blant berørte parter i Unionen og på internasjonalt plan.
2. Finansiering fra Unionen kan også ytes til:
   a) nasjonale standardiseringsorganer for standardiseringsvirksomhet nevnt i nr. 1, som de utfører i fellesskap med de europeiske standardiseringsorganisasjonene,
   b) andre organer som har fått i oppgave å bidra til virksomheten nevnt i nr. 1 bokstav a), eller å utføre virksomheten nevnt i nr. 1 bokstav c) og g) i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Artikkel 16

Unionens finansiering av andre europeiske organisasjoner

Unionen kan yte finansiering til de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, for følgende virksomhet:

a) driften av disse organisasjonene og av deres virksomhet i forbindelse med europeisk og internasjonal standardisering, herunder utførelsen av teknisk arbeid og formidling av opplysninger til medlemmer og andre berørte parter,
b) ytelse av juridisk og teknisk sakkunnskap, herunder undersøkelser i forbindelse med vurdering av behovet for og utviklingen av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner samt utdanning av sakkyndige,
c) deltaking i teknisk arbeid i forbindelse med utvikling og revisjon av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner som er nødvendige og egner seg for å støtte Unionens regelverk og politikk,

d) fremming av europeiske standarder og europeiske standardiseringspublikasjoner samt opplysninger om og bruken av standarder hos berørte parter, herunder SMB-er og forbrukere.

Artikkel 17

Finansieringsordninger

1. Unionens finansiering skal ytes i form av:
   a) tilskudd uten forslagsinnbydelse eller avtaler etter framgangsmåter for offentlig innkjøp, til:
      i) europeiske standardiseringsorganisasjoner og nasjonale standardiseringsorganer for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1,
      ii) organer som identifiseres i en grunnleggende rettsakt i henhold til artikkel 49 i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002, for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav c) i denne forordning, i samarbeid med de europeiske standardiseringsorganisasjonene,
   b) tilskudd etter forslagsinnbydelse eller avtaler etter framgangsmåter for offentlig innkjøp, til andre organer nevnt i artikkel 15 nr. 2 bokstav b),
      i) for å bidra til den utviklingen og revisjonen av europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a),
      ii) for å utføre det forberedende arbeidet eller utfyllende arbeidet som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav c),
      iii) for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav g),
   c) tilskudd etter forslagsinnbydelse til de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, for å utføre den virksomheten som er nevnt i artikkel 16.
2. Den virksomheten som utføres av organene nevnt i nr. 1, kan finansieres ved:
   a) tilskudd til tiltak,
   b) driftstilskudd til de europeiske standardiseringsorganisasjonene og europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene fastsatt i vedlegg III til denne forordning, i samsvar med reglene fastsatt i forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002. I tilfelle fornyelse skal driftstilskudd ikke trappes ned automatisk.
3. Kommisjonen skal fastsette finansieringsordningene nevnt i nr. 1 og 2, tilskuddsbeløpene og eventuelt den høyeste prosentsatsen for finansieringen av hver type virksomhet.
4. Unntatt i behørig grunngitte tilfeller skal tilskudd som gis til standardiseringsvirksomheten nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a) og b), ha form av faste beløp og skal for standardiseringsvirksomheten nevnt i artikkel 15 nr. 1 bokstav a), utbetales når følgende vilkår er oppfylt:

a) Europeiske standarder eller europeiske standardiseringspublikasjoner som Kommisjonen har bedt om i samsvar med artikkel 10, skal vedtas eller revideres innen en frist som ikke overskrider den fristen som er fastsatt i nevnte artikkel,
b) SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter, er tilstrekkelig representert og kan delta i europeisk standardiseringsvirksomhet som nevnt i artikkel 5 nr. 1.

5. De felles målene for samarbeidet og de administrative og finansielle vilkårene for tilskudd som tildeles de europeiske standardiseringsorganisasjonene og de europeiske interesseorganisasjonene som oppfyller kriteriene angitt i vedlegg III til denne forordning, skal fastsettes innenfor partnerskapsrammeavtalene mellom Kommisjonen og disse standardiseringsorganisasjonene og interesseorganisasjonene i samsvar med forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 og (EF, Euratom) nr. 2342/2002. Kommisjonen skal underrette Europaparlamentet og Rådet om inngåelsen av disse avtalene.

Artikkel 18

Forvaltning

De bevilgningene som fastsettes av budsjettmyndigheten til finansiering av standardiseringsvirksomhet, kan også dekke administrative utgifter i forbindelse med forberedelse, overvåking, inspeksjon, revisjon og vurdering som er direkte nødvendig for gjennomføringen av artikkel 15, 16 og 17, herunder undersøkelser, møter, informasjon og offentliggjøring, utgifter knyttet til datanett for utveksling av informasjon og andre utgifter til administrativ og teknisk bistand som Kommisjonen kan benytte i forbindelse med standardiseringsvirksomheten.

Artikkel 19

Vern av Unionens økonomiske interesser

1. Kommisjonen skal sikre at Unionens økonomiske interesser vernes ved gjennomføring av virksomhet som finansieres ved denne forordning, gjennom å iverksette forebyggende tiltak mot bedrageri, korrupsjon og annen ulovlig virksomhet, gjennom virkningsfulle kontroller og inndrivelse av urettmessig utbetalte beløp og, dersom det påvises uregelmessigheter, gjennom sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende, i samsvar med forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95, forordning (Euratom, EF) nr. 2185/96 og forordning (EF) nr. 1073/1999.
2. Når det gjelder Unionens virksomhet som finansieres i henhold til denne forordning, menes med begrepet uregelmessighet som er definert i artikkel 1 nr. 2 i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95, enhver overtredelse av en bestemmelse i unionsretten eller ethvert brudd på en avtaleforpliktelse som følger av en markedsdeltakers handling eller unnlatelse, og som fører til eller kunne ha ført til at Unionens alminnelige budsjett eller budsjetter som Unionen forvalter, skades gjennom en uberettiget utgift.
3. Alle avtaler og kontrakter som følger av denne forordning, skal inneholde bestemmelser om overvåking og finansiell styring som skal foretas av Kommisjonen eller en bemyndiget representant for denne, og om revisjon som skal foretas av Den europeiske revisjonsrett, og som om nødvendig kan foretas på stedet.

Kapittel VI

Delegerte rettsakter, komité og rapportering

Artikkel 20

Delegerte rettsakter

Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 21 om endringer av vedleggene for å:

a) ajourføre listen over europeiske standardiseringsorganisasjoner angitt i vedlegg I for å ta hensyn til navne- eller strukturendringer,
b) tilpasse kriteriene for de europeiske interesseorganisasjonene som er angitt i vedlegg III til denne forordning, med henblikk på ytterligere utvikling når det gjelder deres karakter av ideell virksomhet og representativitet. Disse tilpasningene skal ikke medføre at det opprettes nye kriterier eller at eksisterende kriterier eller organisasjonskategorier oppheves.

Artikkel 21

Utøvelse av delegert myndighet

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter tillegges Kommisjonen på de vilkårene som er fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter som nevnt i artikkel 20, skal tillegges Kommisjonen for en periode på fem år fra 1. januar 2013. Kommisjonen skal senest ni måneder før utløpet av femårsperioden utarbeide en rapport med hensyn til den delegerte myndigheten. Delegeringen av myndighet skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg en forlengelse senest tre måneder før utløpet av hver periode.
3. Den delegeringen av myndighet som er nevnt i artikkel 20, kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegeringen av myndighet som angis i beslutningen, opphører. Beslutningen trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende* eller på et senere tidspunkt som er fastsatt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er i kraft.
4. Når Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den umiddelbart og samtidig underrette Europaparlamentet og Rådet om dette.
5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 20, skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har kommet med innvendinger innen en periode på to måneder etter at Europaparlamentet og Rådet er underrettet om rettsakten, eller dersom både Europaparlamentet og Rådet før denne perioden utløper, har underrettet Kommisjonen om at de ikke har innvendinger. Denne perioden skal forlenges med to måneder på Europaparlamentets eller Rådets initiativ.

Artikkel 22

Komitéframgangsmåte

1. Kommisjonen skal bistås av en komité. Nevnte komité skal være en komité i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
3. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse.
4. Når komiteens uttalelse skal innhentes ved skriftlig framgangsmåte, skal denne framgangsmåten avsluttes uten resultat når komiteens leder innen fristen for å avgi uttalelsen, beslutter dette, eller dersom et simpelt flertall av utvalgets medlemmer ber om det.

Artikkel 23

Komiteens samarbeid med standardiseringsorganisasjoner og berørte parter

Komiteen angitt i artikkel 22 nr. 1 skal samarbeide med de europeiske standardiseringsorganisasjonene og europeiske interesseorganisasjoner som mottar finansiell støtte fra Unionen i samsvar med denne forordning.

Artikkel 24

Rapporter

1. De europeiske standardiseringsorganisasjonene skal sende en årlig rapport om gjennomføringen av denne forordning til Kommisjonen. Rapporten skal inneholde detaljerte opplysninger om følgende:
   a) anvendelsen av artikkel 4, 5, 10, 15 og 17,
   b) representasjonen av SMB-er, forbruker- og miljøorganisasjoner samt arbeidstakere som er berørte parter i nasjonale standardiseringsorganer,
   c) representasjonen av SMB-er på grunnlag av de årlige rapportene nevnt i artikkel 6 nr. 3,
   d) bruken av IKT i standardiseringsordningen,
   e) samarbeid mellom de nasjonale standardiseringsorganene og de europeiske standardiseringsorganisasjonene.
2. De europeiske interesseorganisasjonene som har mottatt finansiell støtte i samsvar med denne forordning, skal sende en årlig rapport om sin virksomhet til Kommisjonen. Denne rapporten skal særlig inneholde detaljerte opplysninger om disse organisasjonenes medlemmer og om den virksomheten som er nevnt i artikkel 16.
3. Kommisjonen skal innen 31. desember 2015 og deretter hvert femte år legge fram for Europaparlamentet og Rådet en rapport om gjennomføringen av denne forordning. Rapporten skal inneholde en analyse av de årlige rapportene nevnt i nr. 1 og 2, en vurdering av hvor relevant den standardiseringsvirksomheten som mottar støtte fra Unionen er i forhold til Unionens regelverk og politikk, samt en vurdering av mulige nye tiltak for å forenkle finansieringen av europeisk standardisering og redusere den administrative byrden for de europeiske standardiseringsorganisasjonene.

Artikkel 25

Revisjon

Kommisjonen skal innen 2. januar 2015 vurdere hvilken virkning framgangsmåten fastsatt i artikkel 10 i denne forordning, har hatt på tidsplanen for utstedelse av anmodninger om standardisering. Kommisjonen skal i en rapport legge fram sine konklusjoner for Europaparlamentet og Rådet. Når det er hensiktsmessig, skal rapporten følges av et forslag til regelverk for å endre denne forordning.

Kapittel VII

Sluttbestemmelser

Artikkel 26

Endringer

1. Følgende bestemmelser oppheves:
   a) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 89/686/EØF,
   b) artikkel 5 i direktiv 93/15/EØF,
   c) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 94/9/EF,
   d) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 94/25/EF,
   e) artikkel 6 nr. 1 i direktiv 95/16/EF,
   f) artikkel 6 i direktiv 97/23/EF,
   g) artikkel 14 i direktiv 2004/22/EF,
   h) artikkel 8 nr. 4 i direktiv 2007/23/EF,
   i) artikkel 7 i direktiv 2009/23/EF,
   j) artikkel 6 i direktiv 2009/105/EF.

   Henvisninger til de opphevede bestemmelsene skal forstås som henvisninger til artikkel 11 i denne forordning.
2. I direktiv 98/34/EF gjøres følgende endringer:
   a) I artikkel 1 oppheves nr. 6 og 10.
   b) Artikkel 2, 3 og 4 oppheves.
   c) I artikkel 6 nr. 1 utgår ordene «med representanter for standardiseringsorganene nevnt i vedlegg I og II».
   d) I artikkel 6 nr. 3 oppheves første strekpunkt.
   e) I artikkel 6 nr. 4 oppheves bokstav a), b) og e).

f) Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

Medlemsstatene skal i samsvar med artikkel 8 nr. 1 underrette Kommisjonen om alle anmodninger til standardiseringsorganer om å utarbeide tekniske spesifikasjoner eller en standard for spesifikke produkter med det formål å innføre en teknisk forskrift for slike produkter i form av et forslag til tekniske forskrifter, og skal angi årsakene til å innføre den.».

g) I artikkel 11 skal annet punktum lyde:

«Kommisjonen skal offentliggjøre årlige statistikker over de meldingene som er mottatt, i *Den europeiske unions tidende*.».

h) Vedlegg I og II oppheves.

Henvisninger til disse opphevede bestemmelsene skal forstås som henvisninger til denne forordning og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg IV til denne forordning.

Artikkel 27

Nasjonale standardiseringsorganer

Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om sine standariseringsorganer.

Kommisjonen skal offentliggjøre en liste over nasjonale standardiseringsorganer og alle ajourføringer av denne listen i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 28

Overgangsbestemmelser

I unionsrettsakter som fastsetter en formodning om samsvar med vesentlige krav ved anvendelsen av harmoniserte standarder vedtatt i samsvar med direktiv 98/34/EF, skal henvisninger til direktiv 98/34/EF forstås som henvisninger til denne forordning, bortsett fra henvisninger til den komiteen som er nedsatt ved artikkel 5 i direktiv 98/34/EF om tekniske forskrifter.

Når en unionsrettsakt inneholder bestemmelser om en framgangsmåte for innvendinger mot harmoniserte standarder, får artikkel 11 i denne forordning ikke anvendelse på den gjeldende rettsakten.

Artikkel 29

Oppheving

Beslutning nr. 1673/2006/EF og vedtak 87/95/EØF oppheves.

Henvisninger til den opphevede beslutningen og det opphevede vedtaket skal forstås som henvisninger til denne forordning og leses i henhold til sammenligningstabellen angitt i vedlegg IV til denne forordning.

Artikkel 30

Ikrafttredelse

Denne forordning trer i kraft den tjuende dag etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende.*

Den får anvendelse fra 1. januar 2013.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Strasbourg, 25. oktober 2012.

For Europaparlamentet	*For Rådet*
M. SCHULZ	A. D. MAVROYIANNIS
President	*Formann*

Vedlegg I

Europeiske standardiseringsorganisasjoner

1. CEN — Den europeiske standardiseringsorganisasjon
2. CENELEC — Den europeiske komité for elektroteknisk standardisering
3. ETSI — Det europeiske standardiseringsinstitutt for telekommunikasjon

Vedlegg II

Krav i forbindelse med fastsettelse av tekniske spesifikasjoner på IKT-området

1. De tekniske spesifikasjonene har oppnådd markedsaksept og gjennomføringen av dem hindrer ikke samvirkingsevnen med eksisterende europeiske eller internasjonale standarder. Markedsaksept kan påvises gjennom praktiske eksempler på samsvarende gjennomføringer fra ulike selgere.
2. De tekniske spesifikasjonene er sammenhengende ettersom de ikke er i strid med europeiske standarder, det vil si at de omfatter områder der det ikke er planlagt vedtakelse av nye europeiske standarder innen rimelig tid, der eksisterende standarder ikke

har oppnådd markedsaksept, eller der disse standardene er foreldet, samt der det ikke er planlagt å innarbeide de tekniske spesifikasjonene i europeiske standardiseringspublikasjoner innen rimelig tid.

3. De tekniske spesifikasjonene er utviklet av en ideell organisasjon som er en faglig sammenslutning, bransje- eller yrkesorganisasjon eller enhver annen medlemsorganisasjon som innenfor sitt kompetanseområde utvikler tekniske spesifikasjoner på IKT-området, og som ikke er en europeisk standardiseringsorganisasjon eller et nasjonalt eller internasjonalt standardiseringsorgan, gjennom framgangsmåter som oppfyller følgende kriterier:
   a) Åpenhet:
      De tekniske spesifikasjonene er utviklet på grunnlag av en åpen beslutningstaking som er tilgjengelig for alle berørte parter på det eller de markedene som berøres av de gjeldende tekniske spesifikasjonene.
   b) Enighet:
      Beslutningsprosessen bygger på samarbeid og enighet og begunstiger ikke en bestemt berørt part. Med enighet menes en allmenn enighet som kjennetegnes ved at det ikke fra en viktig berørt part er vedvarende motstand i vesentlige spørsmål, og som er oppnådd gjennom en framgangsmåte som har søkt å ta hensyn til alle de berørte partenes synspunkter og forene motstridende argumenter. Enighet innebærer ikke enstemmighet.
   c) Innsyn:
      i) Alle opplysninger om tekniske drøftinger og beslutninger er arkivert og identifisert.
      ii) Opplysninger om ny standardiseringsvirksomhet er offentliggjort og meddelt bredt gjennom egnede og tilgjengelige kanaler.
      iii) For å oppnå likevekt er det blitt tilstrebet å oppnå deltaking fra alle relevante grupper av berørte parter.
      iv) Merknader fra berørte parter er tatt i betraktning og besvart.
4. De tekniske spesifikasjonene oppfyller følgende krav:
   a) Vedlikehold: Løpende støtte og vedlikehold av offentliggjorte spesifikasjoner garanteres i en lang periode.
   b) Tilgjengelighet: Spesifikasjonene er offentlig tilgjengelig for gjennomføring og bruk på rimelige vilkår (herunder mot et rimelig gebyr eller gratis).
   c) Immaterialrettigheter som er vesentlige for gjennomføringen av spesifikasjoner, er lisensiert til søkere på et (rettferdig) rimelig og ikke-diskriminerende grunnlag ((F)RAND), noe som kan innebære at rettighetshaveren velger å lisensiere vesentlige immaterialrettigheter uten erstatning.
   d) Relevans:
      i) Spesifikasjonene er virkningsfulle og relevante.
      ii) Spesifikasjonene imøtekommer markedsbehov og regelverkskrav.
   e) Nøytralitet og stabilitet:
      i) Spesifikasjonene er så langt som mulig rettet mot ytelser framfor å bygge på konstruksjonsmessige eller beskrivende egenskaper.
      ii) Spesifikasjonene fører ikke til markedsvridning eller begrenser brukernes muligheter til å utvikle konkurranse og nyskaping på grunnlag av dem.
      iii) Spesifikasjonene bygger på avansert vitenskapelig og teknologisk utvikling.
   f) Kvalitet:
      i) Kvaliteten og detaljnivået er tilstrekkelig for å sikre at det kan utvikles flere konkurrerende utgaver av samvirkende produkter og tjenester.
      ii) Standardiserte grensesnitt er ikke skjult eller kontrollert av noen andre enn de organisasjonene som har vedtatt de tekniske spesifikasjonene.

Vedlegg III

Europeiske interesseorganisasjoner som er berettiget til økonomisk støtte fra unionen

1. En europeisk organisasjon som representerer SMB-er i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
   a) er en ikke-statlig og ideell organisasjon,
   b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta SMB-enes interesse i standardiseringsarbeidet på europeisk plan, å øke deres kjennskap til standardisering og å motivere dem til å delta i standardiseringsarbeidet,
   c) har fått mandat av ideelle organisasjoner som representerer SMB-er i minst to tredeler av medlemsstatene, til å representere SMB-ers interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.

2. En europeisk organisasjon som representerer forbrukerne i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
   a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
   b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta forbrukernes interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
   c) har fått mandat av nasjonale, ideelle forbrukerorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere forbrukernes interesser i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.
3. En europeisk organisasjon som representerer miljøinteressene i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
   a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
   b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta miljøinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
   c) har fått mandat av nasjonale, ideelle miljøorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere miljøinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.
4. En europeisk organisasjon som representerer arbeidstakerinteresser i europeisk standardiseringsvirksomhet, og som:
   a) er en ikke-statlig, ideell organisasjon som er uavhengig av industri, handels- og forretningsinteresser, eller andre motstridende interesser,
   b) har som vedtektsmessig formål og virksomhet å ivareta arbeidstakerinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan,
   c) har fått mandat av nasjonale, ideelle arbeidstakerorganisasjoner i minst to tredeler av medlemsstatene til å representere arbeidstakerinteressene i standardiseringsarbeidet på europeisk plan.

Vedlegg IV

Sammenligningstabell

Direktiv 98/34/EF	Denne forordning
Artikkel 1 første nummer punkt 6)	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 1 første nummer punkt 7)	—
Artikkel 1 første nummer punkt 8)	Artikkel 2 nr. 3
Artikkel 1 første nummer punkt 9)	Artikkel 2 nr. 8
Artikkel 1 første nummer punkt 10)	Artikkel 2 nr. 10
Artikkel 2 nr. 1	Artikkel 3 nr. 1
Artikkel 2 nr. 2	Artikkel 3 nr. 2
Artikkel 2 nr. 3	Artikkel 3 nr. 3 og 4
Artikkel 2 nr. 4	Artikkel 27
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 20 bokstav a)
Artikkel 3	Artikkel 4 nr. 1
Artikkel 4 nr. 1	Artikkel 3 nr. 3 og 5, og artikkel 4 nr. 4
Artikkel 4 nr. 2	—
Artikkel 6 nr. 3 første strekpunkt	—
Artikkel 6 nr. 4 bokstav a)	Artikkel 20 bokstav a)
Artikkel 6 nr. 4 bokstav b)	—
Artikkel 6 nr. 4 bokstav e)	Artikkel 10 nr. 2
Vedlegg I	Vedlegg I
Vedlegg II	Artikkel 27

Beslutning nr. 1673/2006/EF	Denne forordning
Artikkel 1	Artikkel 1
Artikkel 2 og 3	Artikkel 15
Artikkel 4	—
Artikkel 5	Artikkel 17
Artikkel 6 nr. 1	Artikkel 18
Artikkel 6 nr. 2	Artikkel 24 nr. 3
Artikkel 7	Artikkel 19

Beslutning 87/95/EØF	Denne forordning
Artikkel 1	Artikkel 2
Artikkel 2	Artikkel 3
Artikkel 3	Artikkel 13

Beslutning 87/95/EØF	Denne forordning
Artikkel 4	Artikkel 8
Artikkel 5	Artikkel 14
Artikkel 6	—
Artikkel 7	—
Artikkel 8	Artikkel 24 nr. 3
Artikkel 9	—

MILJØMERKET
241 870
Trykksak
07 Xpress AS